

samme Udgifter, og deres Uddannelse har ikke kostet Staten det Mindste. Man har paa et andet Sted gjort en Beregning, som jeg ikke har hørt modsagt, hvorefter enhver Seminarist paa Seminarierne koster Staten omtrent 150 Rb. aarlig, og vedkommende Seminarister maae jo desuden selv betale omtrent ligesaa Meget; men naar enhver Elev paa Seminarierne koster Staten 150 Rb. om Aaret, eller saa omtrent, medens Privatistene ikke koste Staten Noget, men maae betale Alt selv, maa det dog synes rimeligt, at hvis Privatistene kunne taale at udrede de Udgifter, som ere forbundne med, at de skulle fremstille sig for Examenscommissionen, saa kunne Eleverne paa de kongelige Seminarier ogsaa taale det. Desuden troer jeg, at man ikke gjør Eleverne paa Seminarierne nogen egentlig Tjeneste ved saaledes at holde sin Haand over dem og spare dem for Udgifter. Man maa vel lægge Mærke til, at fordi en ung Mand har faaet sin Dimissionsattest, er han slet ikke sikker paa at faae et Skolelærerembede eller komme i Bestilling, førend maaafsee efter lang Tids Forløb. Det er jo blevet paastaet af sagkyndige Folk, blandt Andre af 2 forhenværende Overstoleldirecteurer, at Privatister, som fremstille sig ved den private Skolelærerexamen, staae meget langt tilbage i Kundskaber for Eleverne fra Seminarierne, og jeg har forsaavidt min Erfaring strækker sig, Grund til at troe, at det er saa; jeg har ved at overvære den Examen, som i disse Dage afholdes her i Byen, haft Leilighed til at gjøre den samme Erfaring; det er idetmindste kommet til at see saaledes ud for mig, som om Privatistene staae tilbage for Eleverne ved Seminarierne. Men, naar nu disse Menneſter, som saaledes kun til Nød slippe igjennem og faae deres Dimissionsattest eller Lærebrev, søge ud paa Landet, da vil det alligevel hyppigt see, at de blive foretrukne til de ledige Embeder fremfor Seminarister med en langt bedre Examen; thi man maa jo erindre, hvorledes Kaldelsen til Skolelærerembederne der er ordnet, at det nemlig just ikke gaaer efter

Dimissionsattesterne eller efter den Charakter, som Vedkommende har erhvervet sig ved Examen, men at mange andre Hensyn gjøre sig gjældende ved Indstillingen og Kaldelsen til Skolelærerembeder; man veed jo meget godt, at mange dygtige og buelige Mænd maae staae tilbage, fordi de ikke have Bekjendtskaber eller Familieforbindelser, eller kunne fyldestgjøre andre saadanne uberettigede Hensyn, som mange Gange gjøre sig gjældende. Men under disse Omstændigheder gjør man virkelig de vedkommende Elever kun en daarlig Tjeneste ved at spare dem en Udgift af 25 Rb.; det forekommer idetmindste mig, at denne Tjeneste ikke er af nogen rigtig sund Bestaafenhed eller af en i Kængden gavnlig Charakter.

Det ærebe Mindretal har i sin Betænkning sagt, at naar det og det blev gjort, naar der f. Ex. blev afholdt en udbudet skriftlig Prøve under fornøden Control, og det ved disse skriftlige Prøver erkjendtes, hvem der var moden til at bestaae Examen, og hvem ikke, saa vilde det maa afsee — jeg beder, at man vil lægge Mærke til, at der staaer Ordet „maaafsee“ — være mindre betænkeligt at lade en Ullighed bestaae ved den mundtlige Prøve. Det synes saaledes, at det ærebe Mindretal dog ikke er ganske paa det Rene med, om det er rigtigt at lade Forskjelligheden ved den mundtlige Prøve bestaae, idet det tilføies, at det maa afsee vilde være mindre betænkeligt. Jeg troer ikke, at det maa afsee, men at det ganske vist er urigtigt at lade Ulligheden bestaae. Der er en Utilfredshed tilstede fra begge Sider; paa den ene Side paastaae Seminarieeleverne, at de blive strengere bedømte, at der gjøres strengere Fordringer til dem end til Privatistene; og paa den anden Side paastaae Privatistene det Samme og sige: Sa, de Andre kunne sagtens, thi de fremstille sig for deres egne Lærere, som have underviist dem i 3 Aar, til hvem de staae i venstabeligt Forhold, og hvis Interesse knytter sig til, at de skulle sig godt ved Examen; vi Staller derimod skulle fremstille os for fremmede Folk, som vi aldrig før have seet; derfor